

- 5) Je třeba článek 56 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládat v tom smyslu, že brání členským státům v uložení kogentní povinnosti bezplatného opakovaného vysílání televizního kanálu prostřednictvím sítě elektronických komunikací hospodářským subjektům, jako je žalobkyně, pokud je provozovatel rozhlasového a televizního vysílání, v jehož prospěch je tato povinnost stanovena, schopen provozovat tyto televizní vysílací kanály v plném rozsahu sám prostřednictvím téže sítě a z vlastních peněžních prostředků?
- 6) Je třeba článek 56 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládat v tom smyslu, že brání členským státům v uložení kogentní povinnosti bezplatného opakovaného vysílání televizního kanálu prostřednictvím sítě elektronických komunikací hospodářským subjektům, jako je žalobkyně, pokud by se tato povinnost vztahovala pouze na přibližně 6 % všech domácností a tyto domácnosti mají možnost sledovat tento televizní kanál prostřednictvím pozemní vysílací sítě nebo internetu?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2002, L 108, s. 33.

⁽²⁾ Úř. věst. 2002, L 108, s. 51.

⁽³⁾ Úř. věst. 2009, L 337, s. 11.

Kasační opravný prostředek podaný dne 6. února 2019 Evropskou službou pro vnější činnost proti rozsudku Tribunálu (prvního senátu) vydanému dne 27. listopadu 2018 ve věci T-315/17, Hebberecht v. ESVČ

(Věc C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Evropská služba pro vnější činnost (zástupci: S. Marquardt, R. Spac, zmocněnci)

Další účastnice řízení: Chantal Hebberecht

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatelka“) navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 27. listopadu 2018 ve věci T-315/17;
- zamítl původní žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil další účastnici řízení náhradu nákladů řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Podle ESVČ se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v rozsudku vycházel z článku 1d odst. 2 služebního řádu úředníků a konstatoval, že toto ustanovení obsahuje přímo aplikovatelnou zásadu na individuální rozhodnutí přijímaná orgánem na základě uvedeného řádu (body 93-94 napadeného rozsudku).

Dále i za předpokladu, že článek 1d odst. 2 služebního řádu úředníků ukládá přímo aplikovatelnou povinnost, toto ustanovení nelze aplikovat na tento případ vzhledem k povaze sporného rozhodnutí, které se týká pouze navrhovatelky jakožto vedoucí zastoupení a netýká se aplikace zásady rovnosti žen a mužů.
